

lang, men det er en kendsgerning, at det enkelte medlem, som måske stemmer på hr. Melchior parti, er i den situation, at den fagforening, vedkommende er medlem af, måske giver tilskud til SF eller Socialdemokratiet eller et helt andet sted.

Den nemmeste måde at komme dét til livs på er ved, at man indfører det direkte medlemsdemokrati, hvor hver enkelt medlem positivt én gang om året tilkendegiver, om vedkommende ønsker, at der af kontingentet skal gå penge til de politiske partier – og ønsker man ikke dét, så skal man selvfølgelig have en reduktion i kontingentet og ikke bare være vidne til, at pengene bliver brugt til nogle andre ting inden for den faglige bevægelse eller arbejdsgiverorganisation.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Helt som jeg havde forventet, gik hr. Behnke uelegant uden om at svare på det spørgsmål, jeg stillede. Kan hr. Behnke benægte, at valgene til arbejdsgiverorganisationer og arbejdstagerorganisationer foregår fuldt demokratisk?

Hr. Behnke laver det nu om til at være toppen af et isbjerg med mange led og valg, men de pågældende delegerede er ikke mere toppen af isbjerget, end vi herinde er, og jeg tror ikke, hr. Behnke tør benægte, at vi er demokratisk valgt. At han gerne ser en anden udformning af demokratiet, er op til ham; det er ikke dét, der er tale om her og nu.

Hr. Behnke måtte jo selv pege på, at det er muligt ved afgivelse af en erklæring at blive fritaget, men man kan desforuden stemme på sådanne delegerede – og det er ganske enkelt – som lover ikke at stemme for eller rettere sagt direkte at gå imod den form for bidrag, der besluttes på den pågældende kongres. Og hvis det forholder sig således, som det fremgår af V's og Z's bemærkninger til deres beslutningsforslag, at det kun er 10 pct. af fagforeningernes medlemmer, der støtter tilslutningen til Socialdemokratiet, så må det før eller senere give sig udslag i valgresultaterne til de pågældende kongressers delegeretforsamlinger, og det har det altså ikke gjort hidtil.

Derfor er billedet med, at nogle tillader sig at sende nogle andre en vare og bliver ved med at sende varer, helt urimeligt, for her er der altså tale om fuldt demokratiske – smukt demokratiske – valg til en forenings afgørende og bestemmende organer; de to ting kan ikke sammenlig-

nes. De, der beslutter, om der skal være en høj-skole dér eller foretages en rejse eller kurser dér, må selvfølgelig også kunne beslutte, hvilke formål de vil støtte, og ønsker nogle at ændre det, så må de gøre det med blyanten i hånden.

Anders Fogh Rasmussen (V):

Da det danske folkestyre opstod og udviklede sig i midten af sidste århundrede, eksisterede der ikke egentlige politiske partier. Vælgerne stemte på personer, som de havde tillid til. Folkestyret bestod i den direkte kontakt mellem vælgerne og dem, de havde valgt; der var ikke skudt partier ind som mellemed, og derfor taler grundloven da heller ikke om partier, men kun om Folketinget og om medlemmer af Folketinget.

Siden opstod der politiske partier. De udviklede sig egentlig mest som en praktisk foranstaltning, for når der skulle forhandles i Folketinget, så var det lidt uhåndterligt at skulle strikke flertal sammen mellem dusinvis af enkeltpersoner; det var nemmere at forhandle med større grupper. De enkelte medlemmer af Folketinget fandt også ud af, at det kunne give større indflydelse at slutte sig sammen med andre, og derfor begyndte medlemmerne af Folketinget at dele sig efter anskuelser.

Og jeg kan da nævne, at netop i år er det 125 år siden, at Venstre i 1870 opstod ved dannelsen i Folketinget af Det Forenede Venstre.

Jeg trækker disse historiske linjer op for at understrege, at folkestyret ikke står og falder med partierne. Partierne er, nuvel, en praktisk ting, men folkestyret kommer til udtryk på mangfoldige andre måder end gennem partierne.

Nu har regeringen fremsat et forslag om øget statsstøtte til partierne, og argumentet er, at partierne er i krise, det er farligt for demokratiet, og derfor skal partierne have krisehjælp fra statskassen.

Jeg vil godt understrege, at i Venstre oplever vi ikke, at partierne er i krise, men det er under alle omstændigheder en misforståelse at sige, at folkestyret er i krise, selv om partierne måtte være i krise. For at sige det ligeud: Hvis partierne gør det så dårligt, at de ikke kan overleve, så lad dem dø. Folkestyret finder så nye former, folkestyret overlever endda. Der står ingen steder skrevet, at der skal være statsgaranti for politiske partiers eksistens. Derfor hviler regeringens lovforslag på et fundamentalt forkert grundlag.